

скупштинске власти. Тако Народна скупштина Републике Србије (по Уставу од 2006. год.) бира и разрешава Владу али и судије, председника Врховног касационог суда, председнике судова, Републичког јавног тужиоца и остале тужиоце, судије Уставног суда као и носиоце других јавних функција као што су гувернер Народне банке Србије и Заштитника грађана. Слично претходном Уставу од 1990. године и овај нови Устав од 2006. године уводи Високи савет судства као независну и самосталну институцију за изборе и разрешење судија чиме допуњује изборну функцију наше Народне скупштине.

Што се тиче председника Републике, њега у Републици Србији не бира парламент (скупштина) јер су у његовом положају изражени елементи председничког система с обзиром да га бирају грађани непосредно, док је његова одговорност специфична и реализује се пред Народном скупштином Републике Србије.

3. СТРУКТУРА ПАРЛАМЕНТА

Као и свуда, тако су и код парламента суштина и облик међусобно повезани и утичу једно на друго. Положај и повећана улога и значај парламента у модерној држави тражи и најподесније решење његовог облика и модела као што и повратно структура парламента одређује домаћај његове улоге и суштине. Током дуге парламентарне историје и праксе развијали су се и смењивали бројни и разноврсни модели парламента, различити облици његове структуре, при чему углавном преовлађује два главна – једнодоми и дводоми парламент. Треба рећи да су била присутна и схватања и предлози (па и покушаји) да се парламент подели и у више од два дома. Једнодоми парламент је тековина револуционарне доктрине и традиције, док дводоми одговара другачијим схватањима и потребама а пре свега намери да кроз њега разноврсне друштвене снаге и групе буду заступљене у парламенту и тако у мањој или већој мери дођу до изражаја у вршењу власти и вођењу државне политике. Иако је једнодоми парламент произашао из револуционарних схватања и праксе, он није остао својствен само револуционарној ситуацији, него је примењен као организационо решење и у оним земљама које нису склоне револуцији и њеној традицији. У револуционарној епохи једнодоми парламент је произашао из Русоове доктрине о народној суверености, о народној вољи која је једна и недељива и која као таква мора да буде представљена и оличена и у једнодомом и недељивом законодавном телу – скупштини. Зато су и прве револуционарне скупштине биле једнодоме и то пре свега важи за